

Úvodní slovo ředitele školy

Vážení přátelé a příznivci školy.

V letošním roce slavíme krásné kulaté výročí školy. Je tomu přesně 60 let, kdy se na Studánce otevřelo prvních 28 tříd a na směnné vyučování začalo docházet v září roku 1963 téměř 900 žáků.

Já jsem na Studánku nastupoval v roce 2006 jako učitel tělesné výchovy a zeměpisu. Měl jsem být od září novou posilou učitelského sboru, ale jako nešikovný sportovec a tělocvikář jsem se v srpnu před nástupem při volejbalovém zápase zranil a přivodil tím hned v úvodu mého působení mnoho starostí bývalé paní ředitelce. Ta za mě na září musela narychlo sehnat zástup a já mohl začít učit až od října.

Velmi dobře se mi ale vybavuje rok 2013, kdy jsme ve škole 30. května slavili poslední kulaté výročí školy pod vedením paní ředitelky Nejedlé, která vedla naši školu v letech 2003 – 2016. Strávili jsme tehdy příjemné odpoledne s krátkým kulturním programem a prohlídkou školy. Rád bych na tomto místě bývalé paní ředitelce poděkoval za vše, co pro naši školu v minulém období udělala a ještě udělá, protože zde stále působí jakou paní učitelka matematiky a fyziky na II. stupni.

Deset let od padesátého výročí velmi rychle uteklo, na ministerstvu se stihlo vystřídat 10 ministrů školství a já bych zde rád zmínil ty nejdůležitější změny, které se nám podařilo zrealizovat zejména díky našemu zřizovateli městu Pardubice a které ovlivňují každodenní chod celé školy:

- V roce **2017** došlo v areálu k vybudování celé řady herních prvků pro žáky I. stupně a ŠD.

- Ve školním roce **2018/2019** prošla škola celkovou rekonstrukcí odborných učeben. Celou rekonstrukci zkomplikoval problém s prohnutými stropy v 1. NP všech patrových budov, a tak za plného provozu došlo k podepření prohnutých stropů pomocí železných traverz.

- V roce **2019** byla dokončena celková rekonstrukce nevyhovujícího školního hřiště.

- Ve školním roce **2019/2020** jsme zrealizovali elektronizaci školní knihovny. Došlo k rekonstrukci školní kuchyňky, rozšířila se kolárna a byla nainstalována závora z důvodu bezpečného pohybu našich žáků.

Výjimečný byl ale tento rok zejména kvůli novému, celosvětovému, vysoce infekčnímu onemocnění Covid-19, o kterém nebylo do této doby mnoho dostupných informací, a proto došlo od 11. 3. 2020 k uzavření škol a později začala probíhat ve škole distanční online výuka přes PC, aby nedocházelo k fyzickému kontaktu osob.

- V roce **2020/2021** došlo k opravě budovy u bývalých pozemků, byla vybudována nová učebna v pavilonu odborných učeben a zcela nová zelená učebna u trafo stanice. Došlo k výměně úsporných LED světel v obou tělocvičnách školy a byl vybudován nový chodník k 5. pavilonu.

- V roce **2021/2022** došlo k dalšímu rozšíření kolárny a k celkové rekonstrukci střechy na hlavní budově. Stali jsme se fakultní školou FCHT UPCE. Bohužel vypukla 24.2. 2022 válka na Ukrajině a naše škola nabídla pro děti uprchlíků různého věku výuku v adaptační skupině.

- Ve školním roce **2022/2023** jsme vybavili novým nábytkem chodby v 1. a 2. pavilonu pro potřeby ŠD, byla opravena střecha ve venkovní zelené učebně a ve velké tělocvičně se podařila výměna basketbalových košů.

Na závěr bych velmi rád poděkoval všem spolupracujícím partnerům v čele s naším zřizovatelem MmP, bývalým i současným rodičům žáků, samotným žákům, ale hlavně všem zaměstnancům školy, bez kterých bychom tyto progresivní změny jen těžko realizovali.

Musím také ocenit velmi malou fluktuaci našich zaměstnanců jak v pedagogické, tak i v ekonomické a provozní oblasti. Když totiž pracujete v tomto krásném a výjimečném „zeleném“ areálu, většinou Vám přiroste k srdci a jen těžko se ze Studánky odchází.

Mgr. Filip Patlevič, ředitel školy

Vzpomínka na paní učitelku Ivanu Skalickou

Před deseti lety, když naše škola slavila půl století své existence, byl součástí tehdejšího almanachu i příspěvek paní učitelky Skalické. V roce 2021 zemřela. Na Studánce působila 37 let. Její tehdejší příspěvek přidáváme i do tohoto almanachu jako vzpomínku na ni.

Když se o člověku říká, že je náplava, nezná místo odmalička, neví, jak se vyvíjelo, rostlo, od základu měnilo. Přistěhuje se a vidí místo tak nějak „hotové“, jak právě vypadá.

Přiznám se vám, jsem „náplava“. Žiji v Pardubicích ve Studánce třicet a tři čtvrtě roku. Příští rok to bude 30 let, co jsem nastoupila jako učitelka na ZDŠ Studánka. Je to málo, nebo až moc?

Vždy jsem říkala, že jakmile se člověk stane pamětníkem, už není nejmladší. Naše škola slaví 50 let od svého otevření a je jen o maličko mladší než já. Nepamatuji, co zde bylo dřív, než školu postavili. Nepamatuji, jak se stavěla, jak budov přibývalo (přistavěli totiž další pavilon a druhou tělocvičnu). Nechodila jsem branou jako malá žačka s aktovkou na zádech. Žila jsem jinde. Vše už bylo v roce 1984 hotové, když jsem až jako učitelka přišla poznávat školu, která za sebou měla 21 let své existence.

I přes to všechno si myslím, že téměř třicet let je už dost, abych se mohla pokusit připravit vzpomínkové album. Probírám se vzpomínkami a všemi díly školní kroniky. Zjišťuji, že už jen jedna jediná kolegyně zde učí o rok déle než já. Paměť je věc zrádná a informací stále přibývá. Některé se do paměti zasunou hodně hluboko, takže musíme pátrat, abychom je našli. Jiné se vynoří hned a ty další prostě zmizí. Pojdme se tedy podívat, co bylo, a zaznamenat to, aby i ti, co přijdou po nás, věděli, jak to bylo, aby i ti, co něco ze zachyceného zažili, mohli vzpomínat.

Zajímala mě celá historie školy, proto jsem pátrala a mluvila s mnoha lidmi staršími než já, starousedlíky, kteří zde prožili celý svůj život. Nechala jsem si vyprávět, výpovědi jsem poskládala a zaznamenala.

Město Pardubice končilo daleko od dnešní školy, Studánka byla samostatná vesnice. Od města vedla jen pěšina mezi poli. Připomínkou je název ulice Ve Stezkách. Samotný název ulice Pod Zahradami nám dává vědět, kde zase končila vesnice Studánka. Tam, kde je dnes náš areál, byly dva rybníky, kam chodily děti v zimě bruslit, po celý rok si hrát a na společná setkání. Kdesi u rybníčku stála dřevěná stavba, kde se scházela místní mládež. Jak město rostlo, přicházelo ke Studánce stále blíž, rozšiřovaly se i Slovany a Studánka. Děti stále přibývalo a bylo potřeba pro ně postavit školu.

Rybníky zmizely, panoval čilý stavební ruch. Pozemní stavby Pardubice zde podle projektu architektů Výzkumného ústavu školských staveb a zařízení v Praze Ing. Forsta a Ing. Koukala budovaly experimentální pavilonovou školu. Řada jejích budov byla rozmístěna v přírodním areálu a doplněna arboremem vzácných stromů a keřů.

S dokončováním pomáhali i rodiče budoucích školáků. Pamětnice vypráví: „Chlapi nosili a rovnali nábytek, ženské uklízely a leštily, učitelé vláčeli pomůcky a učebnice a všichni tam pořádně makali jak šrouby.“

Nová škola byla slavnostně otevřena přestřižením pásky za přítomnosti 1. náměstka ministra školství 2. září 1963.

60 studáneckých let v datech

1963 - 1973

- 2. září 1963 - zahájení výuky v nové Základní devítileté škole Pardubice.
- Zavedeno směnné vyučování ve 28 třídách s 898 žáky.
- 1. místo v soutěži škol města Pardubice ve sběru brambor mimo vyučovací dobu.
- Od 1. září 1968 zaveden pětidenní pracovní týden.
- Do budoucích 1. tříd zapsán v roce 1968 rekordní počet 176 žáků.
- Ve školním roce 1971/1972 navštěvuje školu rekordních 953 žáků.

1974 – 1983

- V roce 1974 probíhá adaptace požární zbrojnice za pomoci rodičů žáků, je dán do provozu 5. pavilon školy, žáci vysazují v areálu školy přes 200 sazenic a vytváří základ dnešního arboreta.
- V roce 1981 je uvedena do provozu nová tělocvična v hodnotě 1,5 milionu korun.

1984 - 1993

- V roce 1984 doplnilo areál školy dopravní hřiště, sklad náradí a skleník na školním pozemku.
- V roce 1990 se jednalo o předání areálu školy Saleziánům náhradou za jejich původní prostory na Dukle. Po protestech a petičích studáneckých žáků a rodičů byl tento nápad zamítnut.
- Od roku 1991 se datuje tradice pořádání Mikulášského turnaje v basketbalu.
- Ke 30letému výročí si škola nadělila generální rekonstrukci školy.

1994 – 2003

- Probíhá generální rekonstrukce školy, dokončena byla v roce 2000.
- Škola zakupuje první tři počítače do ředitelny a kanceláří.
- V roce 2002 škola spustila svůj první web www.budchytrak.cz

2004 – 2013

- Založeny dnes již tradiční akce – šerpování prvňáčků, slavnostní vyřazení žáků 9. ročníků, Duchové a strašidla ve Studánce, Svatomartinská slavnost, Adventní sobota, projektový den Ochrana člověka za mimořádných událostí ...

2014 - 2023

- Hřiště u školy se v roce 2019 dočkalo rekonstrukce, byl vybudován atletický ovál, fotbalové, basketbalové i tenisové hřiště dostalo nový povrch a v odpoledních hodinách se areál otevírá veřejnosti.
- O rok později proběhla velká rekonstrukce odborných učeben informatiky, přírodopisu, chemie, fyziky, dílen a matematiky spojená s nákupem řady moderních pomůcek.
- Od roku 2020 nabízíme našim žákům a zaměstnancům ve spolupráci se společností School United kolekce oblečení s logem školy.

60 studáneckých let ve vzpomínkách pamětníků

60 let je téměř už celý jeden lidský život. A jak tím naším životem uháníme, často si ani nestíháme uvědomit, kolik už jsme toho prožili, jak moc se změnil svět kolem nás, kolik lidí jsme potkali a kolik vzpomínek máme někde hluboko uložených. Když si ale najdeme chvíli, zastavíme se a zavzpomínáme, najednou se nám začnou vybavovat příběhy a situace z časů uplynulých. S naší školou je to stejné. Na první i na druhý pohled je to pořád ta stejná škola, jako když se v roce 1963 otvírala. Za ty roky jí ale prošly už tisíce žáků, desítky učitelů a provozních zaměstnanců, a kdybychom se mohli všichni zastavit, zavzpomínat a vylovit nějaký takový příběh, který se v naší škole odehrál, ze své paměti, vyprávění by nebralo konce. Při přípravě tohoto almanachu jsme se zastavili alespoň s některými zaměstnanci, současnými i minulými, a ti nám dali nahlédnout do svých vzpomínek...

Výuka na směny

V 60. a 70. letech 20. století se Pardubice potýkaly s nedostatečnou kapacitou škol. Prostě málo místností, málo lavic a židliček a příliš mnoho dětí. Co s tím? Než se škola postaví, chvíli to trvá, a tak se v těchto dobách chodilo do školy na směny. Jeden týden jste chodili dopoledne od 8:00 do 12:00 a druhý týden odpoledne od 12:30 do 16:00. Týkalo se to především menších dětí, na druhém stupni už by se s vyšším počtem hodin v jednom dnu dvě směny nevystřídalily. Určitě si teď říkáte, kdo ty malé děti hlídal, když měly odpolední směnu. To byly doma? Samy? Některé ano a pro ty, kterým rodiče nedali tak velkou důvěru, fungovala dopolední družina. V naší škole se takto směnovalo už od jejího otevření. Proto také mohla mít i 953 žáků.

Velká přestávka a chození v kruhu

Kdyby dnes o velké přestávce přišel do školy nějaký pamětník starých časů nebo, nedej Bože, učitel, nestačil by se divit. Žactvo si lítá po areálu zcela neorganizovaně a více méně kudy chce. Takhle to teda dříve nefungovalo. O velké přestávce všechny děti za každého počasí vyrážely na organizovanou promenádu. Ve trojstupech korzovaly po chodničkách před tělocvičnou a kolem nástěnek hezky v kruhu a jednotném tempu. Na trávník se nikdo neodvažoval ani vstoupit. Proč? O tom zase na jiném místě... Tento způsob trávení přestávek měl ovšem dvě výhody. Tráva rostla opravdu všude, protože ji neměl kdo vydupat při hraní fotbalu, a maminky nemusely prát v deštivých dnech zablácené kalhoty, které se u těch her tak nějak samy vždycky zamažou...

Šatny a přezouvání aneb Studánecký evergreen

Slovem „evergreen“ se označují věci věčné, stálé nebo neutuchající. Díky pavilonům je přezouvání na Studánce také evergreenem, řeší se nepřetržitě už doby vzniku školy a bude se řešit až do chvíle, kdy se díky globálnímu oteplování naše podnebí stane subtropickým, ubude deště a nebude sněhu. Když škola v roce 1963 vznikla, šatny v pavilonech nebyly vůbec a děti si boty odkládaly až před třídou. Bylo nutné si je hezky srovnat pod lavičku, pěkně pár vedle páru, vylovit z pytlíčku přezůvky a odebrat se do třídy. Po skončení hodiny, jak všichni vyrazili ze třídy, už nikdo nenašel své botičky hezky srovnané pod lavičkou... Bylo třeba prohledat celou chodbu, nalézt boty, přezout se, dát si přezůvky do pytlíčku

a vyrazit si vše zopakovat do některého z vedlejších pavilonů. Klidně třikrát čtyřikrát denně. V 90. letech se přistavěly šatny, kde se každou přestávku míchaly boty už jen mezi dvěma třídami. Dnes už se boty nemíchají vůbec, každý žák má svoji skříňku, kde si boty ráno zamkne, a po celý den může po areálu chodit v přezůvkách. Vypadá to, že je to oproti minulosti nuda, ale není... Snahy proniknout do třídy v botách jsou neutuchající a stejně tak není neobvyklé potkat žáka na cestě do bufetu jen v ponožkách...

Těžký život školníků v minulém století

To, že dnes teče všude teplá voda, je samozřejmostí. Teda myslíme si, že je to samozřejmost, a už se nad tím ani nezamýšlíme, jen otočíme kohoutkem a je to. Ale ještě před 20 lety to tak samozřejmé nebylo. Teplá voda netekla téměř nikde, jen tam, kde to bylo nezbytně nutné, tj. v kuchyni. Aby měli v kuchyni teplou vodu, musel pan školník vstát už ve dvě hodiny ráno a zatopit ve třech velkých kotlích, které ohřály 10 000 litrů vody. Kotle fungovaly na topný olej, který se skladoval v nádrži, která pojmul 30 000 litrů, což vydrželo asi na 3 týdny. Zásobníky s vodou a kotle stály v prostoru, kde je dnes dílna pana školníka a kabinet pana Theera na hlavní budově. Vůbec celý prostor, kudy dnes vcházíme do školy a kde si parkujeme kola, byl pro žáky zónou se zákazem vstupu, bylo tu složeno totiž také uhlí, kterým se v zimě vytápěly pavilony. A do kolika hodin byla potřeba topit, aby třídy do rána příliš nevychladly? No, asi tak do desíti do večera, pak 4 hodiny spánku a zase topit... Dodnes se tomuto prostoru říká „kotelna“, „za kotelnou“, „u kotelny“ apod.

Klub chovatelů králíků

Dnes si už nikdo moc neumíme představit, že by někdo choval králíky a neměl k nim zahradu, na které by králíkům kosil trávu a sušil seno. Mít králíky bez zahrady by znamenalo nutnost sehnat si prostor, kde

tráva je, a domluvit si s majitelem kosení a sušení. Na dnešní dobu příliš složité a pracné, lepší králíka koupit už zataveného v igelitu v Lidlu. Ale dříve to tak lidé neviděli, možná proto, že nebyl ani Lidl, natož králík zatavený v igelitu. Lidé chovající králíky se sdružovali v Klubu chovatelů králíků a problém s absencí trávy u svých domů vyřešili díky Studánce. Tady byl přece velký pozemek, trávy tady rostlo dost, jediný problém byla ta děcka, co po trávě šlapala, tráva pak byla poválená, nízká, někde nerostla vůbec... Jenže králík je králík, to tehdy každý chápal, takže se na trávu prostě nesmělo. Žáci se mohli pohybovat ve škole jen po chodničkách, vyběhnout do trávy nebo si na ni sednout bylo nemyslitelné, a králíkáři si to i přísně hlídali. Celý pozemek školy měli rozparcelovaný tak, aby každý měl stejnou výměru, stejně velký pozemek na slunném místě, kde rostla tráva vyšší a šťavnatější, a stejně velký pozemek druhé kategorie mezi stromy, který byl obtížnější na kosení a ani tráva tam nebyla tak dobrá. Jestli teď přemýšlíte, zda se díky tomu ve školní jídelně objevovali na talíři králíci, tak neobjevovali.

Hlídací pes Din

V 90. letech 20. století strážil školní areál Din. Din byl pes pana školníka Žáka, který jej získal z věznice Valdice, takže to byl pes, který měl hlídání v genech. Bydlel v prostoru dnešní žákovské kolárny, a když

skončila výuka a pan školník uzamkl areál, Din byl vypuštěn a stal se pánem celého pozemku. Nikdo z žáků ani učitelů si netroufnul po skončení školního dne do areálu vstoupit a o Dinovi vědělo časem i celé širé okolí, protože se především zpočátku stávalo, že si lidé chtěli zkrátit večer areálem cestu, přelezli plot a pak už jen čekali na některé ze stříšek, kam se byli nuceni uchýlit, na záchranu panem Žákem. Po dvanácti letech Dinův život skončil a od těch dob jsme se areálem začali courat znovu a děláme to dodnes.

Den pro školu

Za pana ředitele Černoouse se každý rok konaly Dny pro školu. Učitelé dobrovolně povinně a rodiče žáků dobrovolně dorazili v sobotu do školy, každý popadl nějaké to pracovní náčiní a pak už se uklízelo, brousilo, natíralo, rylo, hrabalo a sázelo, prostě co bylo právě potřeba.

Škatulata, hejbejte se

Ono se může na první pohled zdát, že je škola pořád stejná. Ve třídách se učí, v jídelně se jí. Jak jinak. Při rozhovoru s pamětníky ale zjistíte, kolikrát už se různé místnosti za těch 60 let stěhovaly. Tak třeba jen školní knihovna. Ta úplně první byla na hlavní budově v dnešní učebně angličtiny. Pak ale musela ustoupit první PC učebně, a tak se knihy stěhovaly na 5. pavilon, kde byly třídy školní družiny. Jenže dětí přibývalo, bylo potřeba získat učebnu navíc, a tak se knihovna stěhovala do prvního patra hasičárny, která dříve patřila pionýrským vedoucím a oddílům. Když pionýři skončili, obsadila uvolněné prostory kromě knihovny také cvičná kuchyňka. Jen o pár let později, když se v průběhu generální rekonstrukce školy v 90. letech k hlavní budově přistavěly prostory, se tyto dvě místnosti stěhovaly znovu, a to právě na hlavní budovu, kde jsou dodnes, a z hasičárny se stala školní družina.

Ani paní ředitelky a páni ředitelé neměli svůj stůl od začátku tam, kde dnes. Ředitelna byla na místě dnešního kabinetu jazyků vedle posluchárny a v archivu sídlilo ekonomické oddělení. A co tedy bylo na místě dnešní ředitelny a kanceláří? No běžná třída přece.

A jestlipak jste si někdy všimli, kde je kabinet výtvarné výchovy? Učebna je na 4. pavilonu, ale kabinet trochu nelogicky na odborných učebnách. Původní učebna výtvarky byla totiž hned vedle, ale když bylo nutné vybudovat nové učebny informatiky, musela výtvarka jít jinam. Jen ten kabinet tam po ní zůstal.

Hurá do zahraničí

Učitelé, kteří zažili na Studánce 90. léta, dodnes vzpomínají na zahraniční učitelské zájezdy se slzou v oku. Buď že na ně nemohli, protože měli malé děti, anebo že na nich byli a bylo to krásné. Dnes už bychom je dali dohromady horko těžko, doba se změnila, každý si může jet, kam chce, s kým chce a hlavně: učitelé velmi dobře vědí, že co se týče disciplíny na takové akci, je jen jedna horší věc než autobus plný žáků a to je autobus plný učitelů. Tehdy ovšem byla každá nabídka výjezdu do zahraničí za rozumný peníz nesmírně lákavá. A tak se vyráželo na poznávací zájezdy do Rakouska, Itálie, Norska, Švédska, Finska, ale i na pobytové do Chorvatska, aby mohli konečně i ti, co měli ty malé děti.

Do zahraničí se žáci

Výuka cizích jazyků je úžasná v tom, že když pak vycestujete do zahraničí, nemusíte se domlouvat znakovou řečí. A jak lépe tuto výhodu žákům ukázat, než je do zahraničí vzít. Protože prioritním cizím jazykem je angličtina, nabízí se samozřejmě jako nejlepší destinace Spojené království. Sice trochu z ruky, ale co už. Poprvé tam žáci ze Studánky vyrazili se svými učiteli v roce 2005 a od té doby ještě sedmkrát naposledy v loňském školním roce. Nebyla to ale jen Anglie, kam zamířily naše kroky. Několikrát jsme navštívili adventní trhy v Drážďanech nebo Norimberku, byli jsme opakovaně v různých ročních obdobích ve Vídni, dějepisné exkurze směřovaly do polské Osvětimi, do bývalého koncentračního tábora. Nezapomenutelný byl také týdenní pobyt v Itálii nebo na francouzském Azurovém pobřeží. Tam sice s angličtinou moc nepochodíte, ale nikomu to moc nevadilo.

Jak nám padaly stropy...

Konec školního roku 2017/2018 se nesl ve znamení velkých očekávání. Měly se rekonstruovat odborné učebny. Vizualizace byly krásné, koncem června se poprvé „koplo“ a v červenci se práce zadrhly. Po vysekání kabelových rozvodů v podlahách v učebnách informatiky v prvním patře se najednou zdálo, že jsou v přízemí prohnuté stropy. Marně pan školník ujišťoval, že ty stropy jsou takto prohnuté na všech pavilonech už od té doby, co je školníkem, a to je nějakých 40 let. Byli přivázeni odborníci, ale znáte to – dovolené... Jednou nemohl ten, pak zase onen. A tak se všichni sešli až 31. srpna. V té době už byla celá

škola připravená na zahájení nového školního roku, učitelé spokojení se svojí prací v přípravných dnech mířili k domovu a těšili se na první školní den. A bác ho. Výrok zněl: Až do řádného prověření stropních konstrukcí ve všech pavilonech školy nelze používat na žádném pavilonu prostory 2. patra. Z hodiny na hodinu se prostory naší školy scvrkly o polovinu, ovšem děti jsme měli stále stejně a vyvstal nerudovský problém – kam s nimi? Bylo to zoufalé.

První školní den připadal na pondělí 3. září a polovina tříd se vítala v náhradních prostorách – 5.A v levém rohu tělocvičny, 4.D v pravém rohu tělocvičny. 3.B v gymnasále, 6.B v jídelně. Žáci celého 2. stupně dostali ihned 4 dny ředitelského volna, 1. stupeň obsadil všechny přízemní prostory a zahájil výuku.

Vedení školy dodnes s vděčností vzpomíná na neuvěřitelně vstřícný přístup paní ředitelky Kozákové ze ZŠ Dubina, která celému našemu 2. stupni nabídla náhradní prostory v jejich budově i za cenu omezení komfortu jejich žáků. Nakonec ale přesun na Dubinu nebyl potřeba. Ve středu 5. září budovy prohlédl statik a konstatoval, že stropní konstrukce nevykazují známky přetížení, ale že se při stavbě pavilonů v 60. letech nepostupovalo tak, aby stropní konstrukce vyhovovaly současným platným normám. Proto doporučil podepření stropů v přízemí vhodnou podpěrou a následně v průběhu roku rekonstrukci všech pavilonů a zabudování podpěrných traverz do stropů. A stalo se neuvěřitelné. Během následujících 4 dnů se do všech přízemních tříd nainstalovaly podpěry a 10. září jsme už měli všechny děti pěkně pohromadě na Studánce.

Byl to ale bláznivý rok. V listopadu se značným zpožděním skončila rekonstrukce odborných učeben, do kterých se nastěhovaly třídy 1. stupně, a začalo podpírání stropů na 1. pavilonu. Za dva měsíce se tam přestěhoval 2. pavilon, pak třetí a v květnu čtvrtý.

Byla to beze sporu největší akce v dějinách stěhování a učili jsme ten rok opravdu všude. Dílny byly v pingpongárně, pak se v dílnách mezi svěráky učila angličtina, učebna hudební výchovy byla v gymnasále... Ikonickou postavou se stal pan učitel Jadrný, který své pomůcky přivázel na hodiny fyziky do tříd na kolečku, protože odbornou učebnu neměl, ale o pokusy žáky také ochudit nechtěl. Když v srpnu zazdili poslední traverzu do jídelny, mysleli jsme si, že nic horšího už nás nemůže potkat. Omyl. Přišel covid. Ale o tom zase jindy.

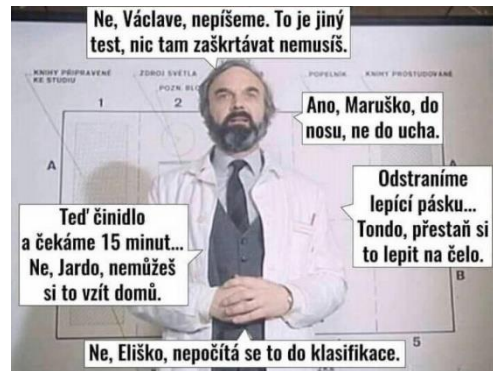

Jak přišel covid

Po největší akci v dějinách stěhování a padajících stropech, ze kterých ve skutečnosti nespadlo vůbec nic, nastal školní rok 2019/2020. Polovina prostor školy svítila díky podpírání stropů novotou a my se těšili na konečně normální rok. Pravda, v lednu prosákly nějaké informace o podivné chřipce v horských oblastech Itálie, ale na našich horách bylo všechno v pohodě a řada tříd si užila své zimní školy v přírodě a lyžařské výcviky. A pak přišel 10. březen a vládní nařízení, které s platností od 11. března zakazovalo osobní přítomnost žáků ve škole. Děti se radovaly a učitelé na chodbách rokovali, jak dlouho může uzávěra trvat. Nejčernější předpovědi zněly, že třeba možná snad i do Velikonoc, takže bychom se vrátili až 14. dubna. Z toho nám vstávaly vlasy hrůzou na hlavě, neboť bylo každému jasné, že takhle neprobereme... Ještě dnes se naši naivitě smějeme. Většina dětí se do školy v tomto školním roce nevrátila už vůbec a učitelé po několika týdnech zadávání úkolů přes web školy začali hledat cesty, jak se se svými žáky alespoň na dálku spojit. Ke slovu přišel Skype, Meet, Teams, mikrofony, sluchátka, webkamery. Snad jsme to nějak se ctí zvládli. A děkujeme rodičům za podporu, pomoc a trpělivost.

Jak přišel covid podruhé

Snad nikdy se děti do školy netěšily tak, jak tomu bylo na začátku školního roku 2020/2021. Vždyť řada z nich byla doma už skoro šest měsíců! A tak 1. září řada z nich do školy doslova přiklusala. Příznak covidu se nad našimi hlavami vznášel dál, a tak jsme se my, učitelé, rozhodli řádně se připravit na nejhorší. Zřídili jsme Teams pro všechny žáky a učitele, všichni jsme se proškolili, rozdali hesla, zjistili počty žáků, kteří jsou offline, nabídli jim internetové připojení, rodinám s více žáky nabídli zápůjčku notebooků a doufali, že zbytečně. Ale jen do prvního říjnového týdne. Od 14. října jsme už byli zase všichni doma. Zapůjčili jsme žákům kolem 90 školních notebooků a doufali, že to nebude na tak dlouho jako v roce předchozím. Bylo to ale ještě horší. Nejmenší žáci prvních a druhých ročníků se vrátili po měsíci, ale ostatní žáci zůstali na online výuce dalších šest měsíců. Když se konečně mohli vrátit do školy, museli se podrobit dvakrát týdně antigennímu testování. Zcela nezbytnou výbavou do školy se v tomto období stal kolíček na prádlo. Malé zkumavky, do kterých se měla tyčinka na několik vteřin ponořit, měla kulaté dno, a tak jediný způsob, jak ji postavit na stůl a nevlít obsah, bylo přicvaknout ji do kolíčku. Ještěže každý Pardubák má na svém kole kolíček na sepnutí nohavice. Díky tomu jsme se i s touto nesnází vyrovnali, úspěšně se otestovali a mohli být spolu.

Ředitelky a ředitelé školy

1963/1971	Unzeitigová	Marie
1971/1974	Křivka	Josef
1974/1981	Vodrážková	Marie
1982/1990	Dojčánová	Zdeňka
1990/2003	Černohous	František
2003/2016	Nejedlá	Ivana
2016/2023	Patlevič	Filip

Učitelé, pracovníci školní družiny, asistentky pedagoga

— A —

Andr Bohumil, Andrlová Helena, Antlová Petra, Antochová Markéta, Antochová Silvie

— B —

Balada Marek, Baladová Martina, Baliharová Libuše, Bartošková Ilona, Bartošová Jaroslava, Bártová Petra, Bečková Drahoslava, Bečvářová Božena, Bednaříková Zdena, Bednářová Dagmar, Belajejová Světluše, Benešová Zdenka, Beranová Karolína, Bláha Karel, Blažková Marie, Bogachova Tetiana, Böhmová Zuzana, Bohuňková Olga, Bornová Regina, Brabcová Martina, Brádllová Irena, Broučková Anna, Březinová Monika, Budinová Eva, Budínská Eva, Buhrová Jitka, Burgetová Lada, Burgetová Martina

— C —

Cikánová Hana, Coufal Jan, Coufalová Libuše, Cyrusová Michaela, Čencíková Olga, Čermáková Evženie, Černocká Hana, Černohous František, Červínová Vlasta

— D —

Davidová Jana, De Nunes Almeida Jana, Dobrkovská Květa, Dočkalová Gabriela, Dojčánová Zdeňka, Dragounová Alena, Ducháčková Oluše, Duchoňová Miroslava, Dumková Eva, Dunková Irena, Dušková Jana, Dvořáková Jana, Dvořáková Marie

— E —

Eichelmová Milena, Erlebachová Milada

— F —

Fantová Monika, Fenclová Věra, Filipová Jana, Freiberková Martina, Friedrichová Lenka, Fuchsová Božena, Fuksová Hana, Fürbachová Naďa

— G —

Gloser Michal, Grégrová Marie

— H —

Habětínková Marie, Hadrbolcová Hana, Halvová Eva, Hantscherová Ivana, Hauptfleischová Marie, Havlas Pavel, Havlíčková Daniela, Hátlová Aneta, Heřman Zdeněk, Hessová Veronika, Hladká Kateřina, Hlaváček Robert, Hlavsová Eva, Hloušková Libuše, Hojková Andrea, Holíková Lenka, Holcupová Květuše, Hora Jaroslav, Horáková Vlasta, Hornychová Zdeňka, Horská Jitka, Hron Milan, Hrušková Marie, Hrůzová Květuše, Hujer Mojmír, Hujerová Marie, Hurtová Marie, Hutlová Eva

— CH —

Chaloupková Eva, Chobotská Zdena, Chocholáčová Kateřina, Chroboková Dagmar, Chvojková Jarmila

— J —

Jadrný Oldřich, Jandíková Eliška, Jánská Zdena, Jarošová Soňa, Jedličková Martina, Jelínková Alena, Jeníčková Markéta, Jičínská Marie, Jílková Ilona, Jirmanová Veronika, Jozífová Vendulka, Jubánková Michaela, Justová Bohumila

— K —

Kabeláčová Klára, Kabeláčová Milada, Kadlecová Jana, Kafková Blanka, Kafková Jarmila, Kalabzová Milada, Kálalová Eva, Kamenická Dana, Kaplan Miloš, Karásek Alois, Karcolová Hana, Kárská Jitka, Knollová Milena, Kocourková Libuše, Kohoutová Jarmila, Kolařík Lubor, Koldová Marie, Kolísková Naděžda, Konvalinková Hana, Kosová Eva, Košvancová Ludmila, Kotková Alena, Koubková Gabriela, Koubková Ivana, Kováčiková Marta, Kovaříková Martina, Kovářová Libuše, Kovářová Lucie, Králíček Jindřich, Kratochvíl Miroslav, Krejčová Josefa, Kroužková Petra, Krpata Vlastimil, Krupička Josef, Krupičková Marie, Křivka Josef, Křivková Naděžda, Křivský Josef, Kubantová Marie, Kubátová Božena, Kubátová Marta, Kubelková Anna, Kubelková Ilona, Kučera Bohumil, Kučerová Jitka, Kučerová Miroslava, Kudelková Natálie, Kudýnová Jaroslava, Kuhnová Karolína, Kuldová Marie, Kusová Hana, Kváčová Jarmila, Kvapilová Eva, Kvochová Kateřina

— L —

Labuťová Marcela, Labuťová Marie, Lašková Olga, Lemberková Marcela, Lepková Irena, Lexmanová Lucie, Libicherová Monika, Lišková Natálie, Lorencová Jana, Lorencová Štěpánka, Laštovičková Anna, Luňáčková Vendula

— M —

Macková Stanislava, Mach Jiří, Majerová Jaroslava, Makovcová Eva, Malá Ivana, Malinová Zdenka, Mandys Jiří, Marcinová Jaroslava, Marečková Michaela, Mašíčková Ludmila, Mašková Květoslava,

Matoušková Vladěna, Matyášová Ludmila, Melounová Jana, Milerová Kateřina, Michková Kristýna, Minařík Petr, Mlíková Gabriela, Mokošínová Blanka, Moravcová Blanka, Mydlářová Martina

— N —

Nágr Milan, Nápravník Martin, Naštická Lenka, Nedožralová Jarmila, Nejedlá Ivana, Němcová Alena, Němcová Zuzana, Netolická Alena, Neumannová Olga, Neumannová Vlasta, Nováková Anna, Nováková Dagmar, Nováková Emilie, Nováková Iveta, Nováková M., Novotná Jarmila, Novotná Lenka

— O —

Obdržálková Hana, Olivová Eva, Oplatková Jaroslava, Oplištilová Jana, Otevřelová Alena

— P —

Pánek Václav, Papežová Iva, Patlevič Filip, Patlevičová Marcela, Pařavová Monika, Pekárková Jana, Pekárková Lenka, Peterková Veronika, Peterová Simona, Petranová Bronislava, Petrusová Kateřina, Pilchová Monika, Plášilová Magdaléna, Plášilová Slávka, Podmelová Jana, Pojkarová Zuzana, Pokorná Vlasta, Polanská Petra, Poloková Růžena, Pospíchalová Hana, Pospíchalová Martina, Pospíšil Pavel, Pospíšilová Dominika, Procházková Alena, Prokopová Zuzana, Milada, Průšová Hana, Pšeničková Petra

— R —

Radová Ivana, Richterová J., Ritterová Jitka, Riznerová Eva, Ročková Helena, Rohlíková Eva, Rothanzlová Jaroslava, Ruleová Anna, Růžičková Ivana, Rybářová Jitka, Ryšavý Jaroslav

— Ř —

Řehůřková Marie, Řezníčková Miroslava

— S —

Sadílková Eliška, Sedláčková Jitka, Sedláčková Lucie, Sedláková Jana, Seidlová B., Sejkorová Josefa, Servínová Věra, Schmidtová Elena, Skála Karel, Skalická Dana, Skalická Ivana, Skálová Eva, Skálová Zdena, Slezáková Květa, Sodomková Vlasta, Sochorová Ivuše, Součková Ivana, Soudková Dagmar, Sovová Hana, Spilková Ludmila, Stačínová Markéta, Stará Miloslava, Stehlíková Alena, Stehnová Dana, Strouhalová Emilie, Suchánková Olga, Svašková Lenka, Svatošová Jana, Svoboda Jiří, Syrovátková Hana, Sytko Elen, Szekerešová Hana

— Š —

Šafránková Blažena, Šalátová Jaroslava, Šamánková Hana, Ševčík Pavel, Šlégrová Monika, Šmídová Hana, Šnajdrová Marta, Špatenková Eva, Štefková Alena, Štěpánková Zuzana, Štětovská Věra, Šťovíčková Kamila, Šulcová Eva, Šulcová Petra, Šušlíková Ladislava, Švecová Milada, Šverclová Tereza

— T —

Táborská Vlasta, Tajšlová Iva, Theer Martin, Thérová Viviana, Tlustošová Hana, Tomek Vladimír, Tomšíková Marie, Trávníčková Kateřina, Trlicová Hana, Trojánková Ilona, Trojanová Ludmila

— U —

Unzeitigová Marie

— V —

Vachová Jana, Valášková Veronika, Valenta Miloslav, Veberová Lenka, Večeřová Helena, Večeřová Martina, Vejnarová Irena, Veverka Eduard, Vilímová Iva, Virtová Zuzana, Vitešnická Ilona, Vodrážková Marie, Voldánová Eva, Volkovová Zuzana, Vorlová Michaela, Vymetálková Alena, Výtisková Jaroslava

— Y —

Young Petra

— Z —

Zapletalová Anežka, Zelinková Anna, Zemanová Pavlína, Zlesáková Petra, Zvěřinová Květa

— Ž —

Žáčková Martina, Žáková Marta, Žampachová Romana, Ženková Jitka

Nepedagogičtí pracovníci

— A —

Akšteinová Eva

— B —

Balášová Jana, Bažantová Marie, Bejstová Věra, Bělohávková Jana, Benda Josef, Boháčová Naďa, Brabcová Miroslava, Břeňová Jana, Burianová Lenka, Bydžovská Věra

— C —

Caska Josef, Cejnarová M., Cibriková Olga

— Č —

Čáňová Vlasta, Černá Jaroslava, Číža Pavel

— D —

Daňková Alena, Divišová Libuše, Dolejšová Gabriela, Drboutová Marie, Dubišar Jindřich, Dubišarová Jana, Dutková Helena, Dymáková Anna

— F —

Felgrová Zdena, Fialová Miroslava, Ficencová Taťána, Flekačová Jarmila, Flekačová Marcela, Flekačová Monika, Fliedrová Marie, Forstová Marie

— G —

Gregorová Ivana

— H —

Hamaričová Marie, Hamplová Františka, Hassmanová Zdeňka, Hrušková Eva

— CH —

Chalupová Hana, Chlápková Marie

— J —

Jarochová Marie, Jelínková Emilie, Jezdinská Jindřiška, Jílková Marie, Jiroušková Helena, Jiroutová Marie

— K —

Karabcová Věra, Kopřivová Miroslava, Kosinová Olga, Kováčová Věra, Krahulcová Miroslava, Krajmerová Blanka, Krečmerová Eva, Krejčová Pavlína, Krupičková Jarmila, Krupka Jiří, Křivková Květuše, Kubelková Eliška, Kubelková Jaroslava, Kubištová Ludmila, Kučerová Naděžda, Kupcová Marie, Kvapilová Simona

— L —

Langrová Renata, Langšádlová Ivana, Lejsková Ladislava, Liška Bohuslav

— M —

Malá Květa, Marková Eva, Maštalířová Jana, Melencová Anna, Michlianová Hana, Mlatečková Stanislava, Müllerová Stanislava

— N —

Nohýnková Emilie, Nohýnková Marie

— O —

Odvárková Jaroslava, Olšinská Jitka, Ozimcová Marie

— P —

Pařízková Iva, Pecková Milada, Pešková Ludmila, Picková Simona, Pišlová Marta, Pihartová Anděla, Pospíšilová Jitka

— R —

Rkovych Nelia, Rejmanová Olga, Rezková M., Rohlíková Anežka, Rotterová Jindra

— Ř —

Řešátková Anna, Říhová Božena, Říhová Jana

— S —

Savchyn Nadia, Swiechová Eva

— Š —

Šafaříková Jaroslava, Šantrůčková Růžena, Šašmová Stanislava, Šimonová Jaroslava, Šiváková Nelli, Šotolová Lucie

— T —

Tesnerová Květuše, Trulíková Blanka, Tříška Vladislav, Tučková Irena

— V —

Václavíková Marie, Valentová Petra, Vejsová Zdeňka, Velecká Iva, Vernerová Milena, Víttek Josef, Vítková Perla, Vojtěchová Monika, Vondrová Martina, Vrátíl František

— W —

Walter Karel, Weisová Emilie

— Z —

Závorková Mária, Zlesáková Marta

— Ž —

Žák Miloslav, Žáková Markéta, Žáková Věra, Železná Jelena, Žylová Ilona

Poznámka:

Omlouváme se těm pracovníkům, jejichž jména nejsou v seznamu uvedena či jsou nepřesná. Záznamy v kronikách a jiných písemnostech nejsou vždy úplné. Uvedeni nejsou ani krátkodobě zastupující.

